

Column ‘Een eenzijdige discussie’ van Glenda Westzaan uitzending 14 februari

Onder het mom van vrijheid van meningsuiting worden er in de westerse wereld vele taboes doorbroken. Een taboe is blijkbaar iets wat je moet doorbreken. Veel taboes hebben dit lot ondergaan. Ze zijn fijngeknepen en daarna als een nutteloos propje weggegooid. Soms zijn ze zelfs, zoals de bh's van de Dolle Mina's in de jaren zestig, met het vuil mee verbrand. Zo was het eens een taboe om topless te zonnen op het strand, een gehuwde vrouw te laten werken en mensen van het zelfde geslacht te laten trouwen.

Maar wat als een doorbroken of uit de wereld geholpen taboe weer tot een nieuw taboe leidt? *Dan mag je dat toch zeggen.* Dit is blijkbaar ook de mening van honderden Nederlandse predikanten en theologen die onlangs hun handtekening hebben gezet onder de Nashville-verklaring. Een Amerikaanse verklaring uit 2017 waarin homoseksualiteit, transseksualiteit en huwelijken tussen mensen van hetzelfde geslacht, fel worden veroordeeld.

Onlangs zei één van de predikanten die de Nashville-verklaring heeft ondertekent, dat hij alleen maar de discussie wilt open breken. De discussie openbreken: de tactiek bij uitstek om een oud taboe weer tevoorschijn te halen. De predikant of liever prediker vindt de discussie nu te eenzijdig en er heerst een taboe op zijn mening. *Het mag toch geen taboe zijn om het huwelijk tussen mensen van hetzelfde geslacht en homoseksualiteit af keuren.*

Tja, er zijn veel eenzijdige discussies. Maar de vraag is of sommige discussies niet eenzijdig moeten blijven. Simpelweg omdat sommige taboes geen nieuw leven ingeblazen moet worden: Je vrouw slaan, vrouwen de helft minder betalen dan mannen voor hetzelfde werk, gekleurde mensen verplichten om voor witte mensen op te staan in de bus. We zouden de taboes hierop weer los kunnen laten onder het mom van vrijheid van meningsuiting. De maatschappelijke discussie wordt er zeker tweezijdig van, als dat het doel is. Maar de vraag is wat het maatschappelijk nut is. Mensen die ongelijk behandeld worden, minder rechten hebben en gediscrimineerd worden, zullen altijd ten strijde trekken.

En zoals het ook ware Christenen betaamd, willen we toch uiteindelijk vrede en liefde op aarde en voor alle mensen een welbehagen. Dus geen eeuwige strijd met Dolle Mina's, Black Panthers en geen steden en dorpen waar potenrammers vrij hun gang mogen gaan.

Verklaringen binnen de kerk zijn zeker niet nieuw. Maar toen Maarten Luther in 1517 zijn Protestverklaring op de deur van de slotkerk in Wittenburg spijkerde was dit niet vergelijkbaar met de Nashville-verklaring. De stellingen van Luther moesten weliswaar tot een tweezijdige discussie binnen de almachtige Katholieke kerk leiden. Maar het doel van deze meest revolutionaire daad binnen het Christendom was gelijkheid en meer rechten voor alle gelovigen.

De Nashville-verklaring doet het omgekeerde. De aanhangers willen eigenlijk weer ongelijke behandeling en geen rechten voor homoseksuelen en transgenders. Maar waarom een tweezijdige discussie over mensenrechten? Mensenrechten zijn toch bedoeld voor alle mensen en daarmee heel eenzijdig. En zo ook de discussie hierover.